

Mitä helvettiä tässä maailmassa tapahtuu? Yritän auttaa. Tunnen oloni karmeaksi. Yritän sanoa jotain mielestäni hyvinkin tärkeää. Tunnen itseni kusipääksi. Näen avun tarpeessa olevan ihmisen. Voisin mennä ja yrittää auttaa, tehdä oman osani. Ehkä hän ei apuani halua. Ehkä hän vaan haluaa eksyä enemmän, kadota syvemmälle metsään. Siinä en lähimmäistäni mielellään haluaisi auttaa. No, ehkä muutat joskus mielesi. Niin minäkin tein. Vaikka aikoinaan, ei kauaakaan sitten, tunsin olevani hieman etääntynyt omasta oikeasta suunnastani. Halusin ajatella "Hieman". On todellista vähättelyä edes kutsua tuota vähättelyksi. Olin mielestäni tukevasti matkalla turmioon, juuri sen verran kuin sinne halusin mennä. Todellisuudessa en enää itse kyennyt jarruttamaan paljoakaan. Tie veti matkamiestä suohon. Olin niin ylpeä että vaikka kaikki näkivät tuskani, silti uskottelin itselleni että minä itse olin valinnut suuntani. Uskottelin itselleni että huonokin päämäärä on parempi kuin ei päämäärää lainkaan. Todellisuudessa riippuvuuteni saneli minulle ehdot. Ne olivat enemmän kuolemisen ehdot kuin lähellekään elämisen ehtoja. Purin hammasta ja annoin mennä. Usein pelkäsin kuolevani ja taas välillä pelotti toden teolla ettenkö sittenkään jo kuole? Kuolla elävänä on karmeaa, kenelle tahansa. Jatkuvasti katsoa maahan. Väistellen ihmisten katseita, kuin pahanteossa ollut pikkulapsi joka luulee että äiti saa kolttoiset selville saatuaan pikku vesseliin tuiman katsekontaktin.